

GÖBEKLİTEPE'DE BAŞLAYAN YOLCULUK KAYIP ZAMANLARIN FISILTISI

DİLEK ALTUNDAĞ

Seydişehir'de doğan yazar, 2003'ten bu yana gençlerle birlikte öğrenmenin ve hayal kurmanın peşinde koşan bir Türkçe öğretmeni. Öyküleri, söyleşileri ve kitap inceleme yazıları birçok dergide yer aldı.

Gençlerin dünyasına açılan kapılardan içeri süzölmeyi seviyor. Evli ve iki çocuk annesi yazarın evinde hikâyeler hiç bitmiyor.

Kitapları:

Lo'nun Gerekliklik Kipleri (Öykü)

Kedidir O Kedi (Çocuk öykü)

Şarlo ve Dünyanın En Maceralı Köyü (Çocuk romanı)

Kıkırdak Azo ve Örümcek Peri (Çocuk romanı)

Kayıp Zamanların Fisiltısı (Gençlik romanı)

GÖBEKLİTEPE'DE BAŞLAYAN YOLCULUK
KAYIP ZAMANLARIN
FISILTISI

Dilek Altundağ

İÇİNDEKİLER

Yetenekler Arenası / 7
Tarihin Sıfır Noktası / 17
Unutulmuşlar Diyarı / 25
Taşların Fısıltısı / 32
Kayıp Zamanların Masalları / 48
İşler Karışıyor! / 93
Gizli Geçit: Ajanların Peşinde / 112
Şifre Çözülüyor! / 118
Tünel / 121
Veda / 126

YETENEKLER ARENASI

Hiçbir masal, söyleyeni unuttuğunda ölmez. Sadece bekler. Bir taşın içine, bir rüyanın kıyısına, bazen de bir genç kızın hatıra defterine saklanır. Ve zamanı geldiğinde, yeniden yazılmak ister.

Deniz, bu cümleyi defterinin en üstüne yazdığında saat sabahın sekizini gösteriyordu. Okulun koridoru henüz sessizdi. Yetenekler Arenası'nın son günüydü. Güneş sınıfın penceresinden içeri süzülerek tahtada altın sarısı lekeler bırakıyor, sıraların üstüne düşen ışık çizgileri hareketsizliği daha da belirginleştiriyordu.

Kalemını kaldırdı, kısa bir iç çekti Deniz. Masalını tamamlamıştı ama içindeki eksiklik duygusu hâlâ oradaydı. "Zamanın Unuttuğu Kuş..." Masalının adı buydu. Başkahramanı, kimsenin göremediği ama herkesin hissettiği bir kuştu: Zümrüdüanka. Bazen rüyalarında bile annesinin sesine benzeyen bir tınıyla konuşuyordu kuş. Annesi üç ay önce ölmüştü. Deniz o günden beri, yalnızca masalarda

buluşabiliyordu onunla.

Kapı yavaşça açıldı. Yarışma görevlisi öğretmen, Aysun Hanım, içeri girdi. Ardından başka sınıflardan gelen birkaç öğrenci daha sınıfa adım attı. Kısa bir sessizlik oldu, herkes yerine oturdu. Deniz de dosyasını toparlayıp dikkatlice kapattı. Masal yazan öğrenciler dosyalarını teslim etti.

“Yarışma sonuçları bir hafta içinde açıklanacak.” dedi Aysun Hanım, göz ucuyla onları izleyerek. Derin bir nefes aldı. Sanki yarışmaya kendisi katılmıştı. Biraz bekledi ve yutkundu.

“Kazananlar, Göbeklitepe arkeoloji gezisine katılacaklar.”

İşte o an Deniz’in içinde bir şeyler kıpırdadı. Sanki masalının kuşu, defterin içinden başını uzatıp bir gizemi fısıldıyor gibiydi:

Göbeklitepe... Taşlar... Zaman...

*

Bir hafta sonra, sabahın erken vakitlerinde koridorlarda bir telaş vardı. Öğrenciler gözlerini pürdikkat duvara sabitlemişti. Panodaki slogan dikkat çekiciydi:

*Kalemin gücü, sesin büyüğü, doğanın ritmi:
Yetenekler Arenası’nda buluşuyor!*

Ancak yarışma sonuçları henüz panoya asılmamıştı. Öğrenciler merakla sınıflarına dağılırken Deniz, pencereden dışarı bakıyordu. İçinde tarif edemediği bir mutluluk vardı. Sanki masalındaki kuş, birazdan kanat çırpacak gibiydi.

O sırada sınıf kapısı açıldı. Aysun Hanım, elinde birkaç kâğıtla içeri girdi. Yüzünde yine bir tebessüm vardı.

“Yarışmanın sonuçları belli oldu.”

Tüm sınıf bir anda sessizleşti. Deniz’in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Aysun Hanım kalın mercekli gözlüğünü düzeltilti, sesi daha da netleşti.

“Bu yılki yarışmalarda sizin sınıfta bir öğrenci edebiyat dalında başarı gösterdi. Diğerleri ise müzik ve fotoğrafçılıkta derece kazandı. Ve şimdi, sözü daha fazla uzatmak istemiyorum. Alkışlarla masal prensesimiz Deniz Selçuk’u tebrik ediyoruz!”

O an sınıftan alkışlar, bağırışlar yükseldi. Arkadaşları sevinçle yanına koşup ona sarıldılar. Deniz’in kalbi göğsünde kuş gibi çırpınıyordu. Kazanmıştı. Gerçekten kazanmıştı... Masalı birilerine ulaşmıştı. Peki, kazanan diğer iki kişi kimdi? Aysun Hanım, onların isimlerini şimdilik açıklamadı ve sözlerine devam etti.

“Kazanan öğrenciler, yaz tatilinde Göbeklitepe’ye düzenlenecek bir geziye katılacaklar. Orada bir ekip olarak çalışacak, yeteneklerini taşların di-

liyle yeniden keşfedecekler.”

Tam o sırada ders zili çaldı. Deniz hâlâ bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordu. Sınıftan çıkıp kalabalık koridorda yürümeye başladı. Adımları hafifti, sanki yere basmıyordu.

O sırada, arkasından tanıdık ama biraz çekingen bir ses duydu.

“Affedersin... Deniz sen misin?” diye sordu, uzun kıvrıkcık saçlarına bakarak.

Deniz yavaşça arkasına döndü. Karşısındaki kısa saçlı, gözleri neşeyle parlayan bir kızdı.

“Baran ben, 8-A sınıftan. Aysun öğretmenim söyledi. Müzik dalında yarışmayı kazanan bendim.” dedi ve elini uzattı. “Sanırım ekip olduk artık. Uyarıyorum, çok ciddiye alırsan seni güldürürüm.” diyerek bir anda çevresini enerjiyle doldurdu.

Bir adım arkalarında, sessizce bekleyen başka bir kız daha vardı. İnce yapılı, siyah saçları örgülüydü.

“Ben... Zeynep.” dedi hafifçe gülümseyerek. Elindeki fotoğraf makinesini gösterdi.

“Fotoğrafçılık dalında derece yapan da benim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Üç kız farklı sınıflardandı. Hepsi de sanat yolunda bir araya gelmişti. Deniz içinden bir şeyin yerli yerine oturduğunu hissetti. Sanki Zümrüdüanka, gökyüzünde bir tur atmış, yeniden defterine dönmüştü.

“Peki, Şimdi ne yapıyoruz kızlar? Göbeklitepe’ye masalları mı çözmeye gidiyoruz, yoksa taşlara sihir mi yazacağız?” diye sordu Baran.

Deniz hafifçe gülümserken Zeynep gözlerini kaçırmadan, “Belki de önce birbirimizi tanırız. Taş da, zamanı da sonra konuŐuruz.” dedi.

İŞte o gün, üç kız gizemli bir maceranın ilk adımını böyle attı.

Kızlar teneffüs ziliyle birlikte okulun arka bahçesinde toplandı. Deniz, çantasından masal defterini çıkardı.

“ArkadaŐlar, ilk soruyu ben sormak istiyorum. Siz yarışmaya nasıl hazırlandınız?”

“Benimki büyükannemin söylediği bir türküden ıktı. Bir gece uyanıp her Şeyi söylemeye baŐladım.” dedi Baran, atılarak.

Zeynep birden gülümsedi, fotoğraf makinesini göğsüne bastırdı.

“Ben de okulun basket takımında alt yapıda oynuyorum.”

Denirse iini çekerek, “Benim masalımda bir kuş vardı. Zümrüdüanka misali ama kendi yollarını arıyordu. Belki ben de onun gibi yolumu bulacağım.”

“Desenize bu yaz Göbeklitepe sadece taşları değil, bizi de konuŐturacak.” dedi Baran. Sonra biraz duraksadı. “Gerçi ben konuŐmaya baŐlarsam taşlar

kaçacak yer arar, haberiniz olsun!”

Deniz’le Zeynep aynı anda kahkaha attı. Sana-
tın gücü sadece kahkahalarında değil, yaşamların-
daydı artık.

*

Deniz, odasında yavaşça valizini hazırlıyordu. Annesinin eskiden kullandığı küçük bir çanta ya-
tağının üstünde duruyordu. İçine defterini, kale-
mini, kitaplarını ve yedek kıyafetlerini yerleştirdi. En üste masal defterini koydu. “Zamanın Unuttu-
ğu Kuş” hâlâ oradaydı, sayfaların arasında sessizce bekliyordu.

Otogara kadar süren sükûneti babasıyla veda-
laşırken de devam etti.

Otobüse binerken içi tuhaf bir heyecanla do-
luydu. Koltuğuna yerleştiğinde pencereden dışa-
rı baktı. Yol, sabah güneşinin altında uzanıyordu. Göbeklitepe... Sanki masal devam edecekti. Belki de orada başlayacaktı.

Zeynep, masasının köşesindeki sırt çantasına son kez baktı. Cep telefonunu ve fotoğraf makine-
sini kontrol etti. Son olarak kablosuz kulaklıkla-
rını şarj kutusundan çıkarıp cebine attı. Yolculuk boyunca dinleyeceği çalma listesini çoktan hazır-
lamıştı. Annesi, otobüse binerken yavaşça kızının kulağına eğildi.

“Göbeklitepe fotoğraflarını merakla bekliyorum.”

Zeynep tebessüm etti ve otobüsün cam kenarına oturup kulaklığını taktı.

Baran, Diyarbakırlıydı. Daha önce ailesiyle birlikte Göbeklitepe’ye gitmişlerdi. Otobüse binerken yüzünde bir gülümseme vardı. Sanki türküdeki taş gibi bir şey söylemek istiyordu.

Otobüse en son Aysun Hanım ve rehber bindi. Koridora göz gezdirip öğrencilere selam verdiler. Ardından arka koltuklarda yerlerini aldılar.

Üç öğrenciyle birlikte geziye katılan diğer yolcular otobüsteydi artık. Göbeklitepe yolculuğu başlamıştı. Kızlar sonunda hak ettikleri ödül için yola çıkmışlardı. Hepsinin içi zafer kazanmanın kıvancı içindeydi. Her birinde eksik bir parça bir boşluk... Ama bu boşlukta bir heyecan bir anlam vardı.

Otobüs virajı döndüğünde ufukta beliren taş silüetleri ilk kez görüldü. Gökyüzü bulutluydu. Taşların çevresi sanki daha aydınlıktı. Sessizliğin içine gizlenmiş bir tür davet gibiydi.

Baran koltuğunda doğruldu. “Şuraya bakın.” dedi. “İşte Göbeklitepe!” Deniz birden irkildi. Camdan baktı ama cevap vermedi. Kafasında başka bir şey vardı. Masalında yazdığı o taşların, buradakilere birebir benzemesi... Tuhaf hisler kapladı

içini. Zeynep ise sırt çantasından sessizce fotoğraf makinesini çıkardı. Etrafta gördüğü ilginç taşların fotoğraflarını çekmeye başladı.

Göbeklitepe yolu, yalnızca bir coğrafyaya açılmıyordu. Zamanın katmanlarına da yolculuk yapıyor gibiydi. Yol kenarındaki taşlar, eğilmiş otlar, uzak tepelerdeki gölgeler... Hepsi eski bir hikâyenin kıyısında duruyordu sanki.

Otobüs, tozlu bir kırsal yolda ağır ağır ilerlerken arka koltukta oturan rehber ayağa kalktı. Koridora çıktı, otobüsteki yolculara seslendi.

“Az sonra Göbeklitepe’ye varıyoruz.” diyerek işaret parmağıyla dışarıyı gösterdi.

“Burası sadece bir arkeolojik alan değil. İnsanlık tarihinin başlangıç noktasına, ilk bilinçli izlere gidiyoruz.”

Etrafı pürdikkat izlemeye koyulan yolculardan ses çıkmadı. Hava neredeyse sarıya dönmüştü ama uzaklarda taşlar pas rengiyle parlıyordu.

Kampa gitmeden önce otobüs, kazı alanında kısa bir mola verdi. Tahtalarla döşenmiş yaya yolunun önünde durunca, kızlar sırayla inmeye başladılar. Bir an önce -T- şeklindeki taşları görmek istiyorlardı. Heyecanla ve hızlı adımlarla ilerlediler. Tahtadan yapılmış yol, onları fısıltılarla dolu taşlara doğru götürüyordu.

Baran hemen telefonunu çıkardı, fotoğraf çek-

meye başladı. Zeynep, manzara karşısında büyülenmişti; eli birden deklanşöre bastı. Fotoğraf çekmeye nereden başlayacağını düşünmesine gerek yoktu. Deniz ise suskundu hâlâ. Taşlara bakıyordu ama gözleri sanki daha derin bir şeyi görmeye çalıştı, düşüncelere daldı.

Göbeklitepe; insanlığın umutlarını, korkularını ve düşlerini taşıyordu. Her bir oyma, bir yüzyılın sessiz tanığıydı. İnsanlık onların dilini henüz çözememişti. Rüzgâr bir an durdu. Taşların üzerinde derin bir nefes gibi esiyordu sessizlik. Dinlemesini bilenler için zamanın ötesinden gelen bir çağrıydı bu.

Kazı alanında arkeoloji öğrencileri araştırma yapıyordu. Baran, daha önce geldiği bu yerle ilgili bilgiye sahipmiş gibi davranıyordu. Sürekli rehberin sözünü kesiyordu.

“Evet, evet 12 bin yıllık tarihi var.”

Aysun Hanım, Baran’a kaç göz işareti yapıyordu ama o önce fark etmedi. Sonra kazı alanındaki öğrencileri dikkatle izlemeye başladı. Gözüne kestirdiği bir grup vardı. Onların peşinden gitmeye başladı. Aysun Hanım, endişeli bakışlarını onun üzerinden bir an olsun çekmiyordu.

Baran’ın markaja aldığı Aysel, Ali ve Utkan arkeoloji son sınıf öğrencileriydi. Fotoğraf makineleriyle, tozlu yolların ve Harran Ovası’nı sarıya boyayan

buğday tarlalarının fotoğraflarını çekmeye devam ediyorlardı. Baran, onların nefes almadan hızlıca fotoğraf çekme tarzlarıyla alay etmeye başladı.

“Şunlara bakın! Sanki ziraat mühendisliğinde okuyorlar.” diyerek bir de üstüne kahaaha attı.

“Aha ha! Arkeolog olacaklarmış! Taş sektirme ustası olurlar anca!”

Öğrencilerin duymalarından çekinen Deniz, hemen Baran’a sus işareti yaptı. Kimse duymasın diye onu kazı alanının dışına doğru çekti. Aysun Hanım, kızları kampa bırakıp gidecekti. Deniz ve Zeynep’ten Baran’a dikkat etmelerini istedi. Kızlar Baran’ı tanıyordu. Onunla ilgileneceklerini söyleyince Aysun Hanım’ın içi huzurla doldu.

TARİHİN SIFIR NOKTASI

Kamp alanı çok kalabalıktı. Burada sadece yerli ve yabancı turistler yoktu. Arkeologlar, tarihçiler, öğrenciler de tarihin sıfır noktası olarak bilinen Göbeklitepe'ye kazı çalışmaları yapmak için gelmişti. Seramik ya da kuru kafa bulmayı bile umuyorlardı. Ancak taşların arasında saklı bir tarihe tanıklık edeceklerinden habersizdiler.

Kampa gelenleri genelde Mahmut amca karşılardı. Ama bu sefer öyle olmadı. Çünkü yoğun bir koşturmaca içindeydi. Elektrikler kesilmişti ve jeneratörler çalışmıyordu. Hava kararmadan çadırlara elektrik verilmesi gerekiyordu.

Mahmut amca, öğrencileri ve turistleri çadırlarda ağırlayan, işini büyük bir titizlikle yapan biriydi. Her şeyden önce, kampın her köşesinde onun gülümseyen yüzüyle karşılaşan misafirler kendilerini güven içinde hissedirdi. Mahmut amca da böyle düşünürdü. İşte bu yüzden elini çabuk tutması ge-